

Bréf send Benedikt 1915-1918, 4. hluti

Bjarni Benediktsson – Benedikt Sveinsson – Aðalsteinn Jónsson – Alexander Jóhannesson – Árni Eggertsson – Árni Eggertsson – Baldwin Baldvinsson – Baldwin Friðlaugsson – Björn Jakobsson – Daniel Jónsson – Friðrik Sæmundsson – Geirfinnur Fr. Friðfinnsson – Guðmundur Þorláksson – Hallbjörn Þorvaldsson – Halldór Bjarnarson – Hólmsteinn Kristjánsson – Indriði Þorkelsson – J. C. Poestion – Jóhannes Friðbjörnsson – Magnús Hjaltason – Maríus Lund – Matthías Þórðarson – Philadelphia National Bank – Sigurður Egilsson – Valdi – Þór Stefánsson – Breiðavík – Fritzes Konglige Hofboghandel – Helgi Eyjólfsson – Önundur Magnússon

Tekið af vef Borgarskjalasafnsins

bjarnibenediktsson.is

Einkaskjalasafn nr. 360

Benediktarskjöl

Askja 5-6, Örk 1

Bre-zki samningurinn.

*Afhefnið af greinum
finsorligrarhlíðarinnar*

Svarað ráðherra.

A thugasemdir.

Li 77 tbl. Isafoldar og 49 tbl. Løgrjettu gjørir ráðherra imsar athugasemdir við grein mina um bre-zka samninginn. Þáðar pessar ritgjörðir eru svipaðar að efni og innihaldi aðeins sá mismunur að Løgrjettagreinin sem birtist premur dögum seinna ber sjáanlegan vott um að hún er skrifud með meira jafnaðar geði og stillingu. Pessar tvær greinar sem eru áaðgizka lo álnir á lengd hafa að innihalda ótal-mørg atriði sem ekkert koma aðalmálinu við og mun jeg ekkert ellast við þau, en þó finst mjer ástæða til að geta pess að við nokkurn veginn nákvæmann yfirlestur fann jeg i annari greininni ekki farri en 30 staðhafingar sem voru beinlinis ósannar, 9 miður góðgjarnar getsakir og 15 efasamar ályktanir, og hefi jeg hvorki tima nje rúm til að snuast við pessu øllusaman en aðeins minnast á þau atriði er mestu skipta ¹⁾ eftir því sem málið er yfirvegað í heild sinni.

Ráðherra átelur það, að jeg hreifi pessu máli og álitur það óviðeigandi þar sem hjer sje að ráða um utanrikismál, sem sje i eðli sinu mjög viðkvamt.

En það verður þó jafnframt ráðherra að viðurkenna að til þeirra á að vanda sem best, og að enga samninga má gjöra við snnur riki nema að vel yfirveguðu ráði og með tilstyrk hinna beztu manna.

¹⁾ Stóra letrið hjá ráðherra hefi jeg mest tekið til athugunar, það eru aðal röksemdirnar.

Þetta segist hann hafa gjört eftir því sem kringumstæður leyfðu. En þótt svo hafi kunni að hafa verið þá eru misfellur á samningagjörönni í minum augum svo miklar og okkar hlut^{ur} svo fyrir borð borin að mjer var ekki unt að þegja við því.

I svari ráðherra koma nyjar upplýsingar fram í þessu málí sem er boðskapurinn frá 30 mars um "að brezka stjórnin hefði ákveðið að støðva allan útflutning - - er framvegis yrði sent frá Islandi". I lagi frá 24 maí er ekki skyrskotat til þessara ákværðunar, en hún er þó i eðli sinu mjög alvarleg og jeg lýt svo á að ráðherra með því að kalla ekki saman Þingið til ákværðunar og ráðsályktunar í ~~efni~~ tilefni af þessu, hafi gjört sig sekan í stórrri vanrækslu, og hvernig sem litio kann að vera á samninginn að söruleyti þá sjet þetta útaf fyrir sig nóg tilefni til að Þingið taki afstöðu til þess.

Úti aðalefni greinar minnar fer hann litio sem ekkert, enda hryndir þar engu verulegu. Þó getur maður ekki annað en dáðst að hve ratvis hann er á sniðgötunum og hve fimlega honum tekst að vefa kóngulóarvefinn úr efni, sem þar er ekki til.

Hann hyggur að vega að mjer all óþýmilega þar sem hann minnist á tjón það er jeg segi að orðið hafi samkvamt verðlags-skrá samningsins. Jeg segi aðeins að hver sem vill getur farið i verzlunarskyrslurnar og reiknað eftir. Jeg tek dæmi af þrem vørutegundum af handa hófi, og þar hyggst hann finna fjarstæður(mjög miklar með framtal á sild og lysí).

Jeg hafði reiknað sildarafla landsins um 250 þúsund tunnur, en samkv. Isafold telur hann þetta ýkt um meir en helming. "Nu segja opinberar skýrslur að Íslendingar hafi veitt i sumar yfir 200 þúsund tunnur og hefði vitanlega orðið mikil yfir 250 þús. tunnur ef tunnuflutningur hefði ekki verið støðvaður til landsins svo allir geta gengið úr skugga um það að ráðherra fer hjer með rángt mál. Lysíð hafði jeg gjört um 40 þús. tunnur. Þar segir hann að eftir síðustu skýrslum 1915 sje það talis 28 þús. tunnur og sje

Pvi "hjer lika ýkt um helming", en jeg hygg að rjett muni vera að álita að min upphæð sje rjettari og i ár mun hafa verið framleitt alt að 12 þús. tunnum meir en ár það sem skýrslan greinir, svo rangara mun hann hafa þar fyrir sjer en jeg. En þessar tölur koma ekkert að almálinu við. Jeg bauð ráðherra einsog sérum að fara í verzlunarskýrslurnar og reikna út tjónið. En honum hefur nú þóknast að viðhafa þessa aðferð " Hann um það ".

Reiknisdæmið sem hann tildrar upp um það hversu mikil tap það hefði orðið landinu ef ekki hefði verið samið. Þetta dæmi er alveg út i bláinn, pvi það átti að semja, en annars er Þetta reiknisdæmi svo mikil fjarstæða að jeg vil ekki eyða örðum að pvi, það dæmir sig sjálft. Er aðeins blekking. Maður spyr aðeins undrandi, er það mögulegt að nokkur ráðherra leyfi sjer að beyta slikum röksemendum ? Til þess munu sem betur fer vera fá dæmi.

Grein min stendur pvi óhrakin í aðalatriðunum, eins og var við að búast. En ráðherra fer eins og fuglinnum sem felur hæfuði i sandinum þegar hann verður hræddur, og byrlar svo sandinum upp alt i kring. Hann telur Norðm. standa betur að vigi að semja við Bretta. Að Bretar geti ekki nema með valdi slitið verzlunarsambandi peirra við Ðýzkaland osfrv. Hvað er þetta'. hafa peir ekki slitið verzlunarsambendum okkar með valdi? Dannig lit jeg á það mál. Peir hafa þeir einmitt meira vald á verzlun og sigling Norðm. en okkar af pvi hún samkv. afstöðu peirra fer meira gegnum greypar peirra. Þó við sjeum fámennari og fátakari en Norðm. þá er það ekki neinn mælikvarði fyrir aðstöðu okkar gagnvart Bretum í þessu tiliti heldur eingöngu lega landsins og verzlunarsamgöngur. Lagabod þau sem Bretar hafa gefið út eru ekki strangari í garð okkar en Norðmannar. Eftir mælikvarða peim sem ráðherra notar ættu Færeyingar vegna fátaktar og fámennis að vera ver staddir í þessu tilliti en við, peir eru, það líka samkv. legu eyjanna. En þó hafa peir engin valdboð með með sálu til Bretlands í likingu við okkar sáttmála, og fara pvi fullum ferðum til Danmerkur með fisk sinn og vörur og hvert skipið

af þóru kemur þaðan hlaðið af saltfiski *sem* þeir svo selja á
120 kr. skipp. uppúr staflanum.

Að nálgast værur frá Ameriku telur hann nár ómögulegt vegna
 þess að til þess vanti skipastóli. Hvernig fá aðrir værur frá Ame-
 riku, sem ekki hafa skip sjálfir, og hvernig fáum við steinoliu
 þaðan osfrv.? Auðvitað með því að taka skip á leigu eins og aðrir;
 og við getum fengið skip til að flytja okkar værur ef við borgum
 svipað og hinir. Við leigjum skip undir kolin frá Bretlandi, með
 fiskinn til Spánar og Italiu og saltið þaðan aftur, og er það pó
lengri vegur en til Ameriku. Ráðherra ætti því af þessu að sjá að
 einhver ráð yrðu til að fá skip til að sækja aðrar nauðsynjar
 pangar en steinoliu. Skyljanlegra hefði verið ef ráðherra hefði
 kvartað yfir hárra leigu á skipum til Amerikuflutninga, því það
 gat hann með fylstu rökum og tekið sem dæmi leiguskip landsstjórn-
arinnar, en auðvitað mun svo há leiga vera nár eindami sem betur
 fer. Stórlæti og ekkert annað telur hann það sje að jeg minnist
 á brjefið um verzlun milli Islands og Bretlands d. 5 jan. 1915;
 en jeg er svona gerður að mjer finst það betra og verðmætara það
 brjef en samningur hans.

Að jeg skýri skakt frá verzlunarumsetningu Norðm. til Bretlands
 síðastliðin veturnar og vor er röng ályktun hjá ráðherra um það hefi
 jeg druggar skýrslur og beztu heimildir frá Norðm. sjálfum. En
 hitt er satt að jeg hefi sett hvallysið sem Bretar keyptu af Norðm.
 of lagt, þar sem jeg tel það eftir ágizkun c. 400 kr. fatið, en
 eftir skýrsium sem nú eru framkomnar hefur það selst á rúmar 500
 kr. og minkar það því ekki umsetninguna.

Hann kvartar um að alt sje "klausulerað" og telur upp alt mægu-
 legt þessu máli til sennunar, þetta er satt en þetta er sama og
 Bretar gjørðu við værur til annar þjóða og erum við því ekki hard-
 ara keiknir en þeir. En þrátt fyrir allar klausuler þá er að minu
 áliti sú "klausulan" verst sem ráðherra hefur sjálfur sett með
 samningum.

Spurningar og svær.

Jeg endurtek hjer það sem ráðherra segir og telur mestu skipta.

Honum farast svo orð:

" Það sem aðallega skiptir mál i þessu efni er þetta ":

- A. Var nauðsynlegt að semja við Bretta um verzlun og sigl-
ingar til landsins meðan á striðinu stendur.?
(Því hefi jeg svarað játandi og endurtek það er þá)
- B. Hefur landstjórnin haft rjetta söferð við þá samninga?
(Þessu hefi jeg svarað neitandi og endurtek það ennfrem-
ur)
- D. Hefur það verð fengist sem unt var að fá ?
(Jeg hefi sýnt framá með mjög sterkum likum að svo hafi
ekki verið, og bæti við frekari sennunum)

Þetta eru þrjár spurningar af fimm sem ráðherra ber fram, og vil
jeg ihuga þær að nokkru.

A. Nauðsynin á samkomulaginu við Bretta.

Við þennan líð hefur ráðherra komið með mjög miklar og nyt-
samar upplýsingar um verzlunina eins og hín hefur verið og þær
tálmanir sem lagðar hafa verið í veginn fyrir hana af hálfu Bretta,
og tel jeg það góðra gjalda vert.

Jeg vil malast til að menn hafi þolinmædi og hlust á ráð-
herra eitt augnablik. Hann segir á þessa leið:

" Bretar og bandamenn þeirra höfou einsett sjer að stzöva allann
innflutning til óvinaríkja sinna. Fyrir því kom hingað skeytti
30 mars 1916 sem gekk í gegnum utanríkis ráðaneyti Bretta og
ráðismann þeirra hjer, sú tilkynning að breska stjórnin hefði
ákveðið að stzöva allan útflutning á allri sild, ull, lýsi lik-
lega líka kjøti er framvegis yrði sent frá Islandi og kynni að
geta komist til Þjórklands þeint eða óþeint. Hinseigur vegir 1

Fessu skeyti að breska stjórnin muni vilja kaupa þann hluta af fiskinum, sildinni, lysinu, ullinni og liklega kjøtinu er Isl-
and geti ekki selt til óvinn vinapjóða Bretta eða hlutlausa
landa annara en Norðurlanda eða Hollands, fyrir verð er gefi
samilegann ágða. Þetta segir hann:

En hvað gjörir stjórnin svo þegar hún fær þetta skeyti?

Eftir því sem næst verður komist og umsagn ráðherra þá leyt-
ar stjórnin til kaupmannaráðsins og stjórn félags Íslenskra
botnværpu skipa, og þessir með segja svo stjórninni hvaða
verð Islandingar þurfi að fá til þess að atvinnan borgi sig.
Að því búnu simar stjórnin til Sv. B. og segir honum hvaða
verð Isl. þurfi að fá. Sv. semur, fær lægra verð og kemur svo
heim. Þetta lætur svo stjórnin gott heita og samþykkir.

Þetta skeyti sem ráðherra talar um frá 30 mars er alveg sama
efnis og tilkynningin er aðrar hlutlausar þjóðir fengu um sér
mundir enda tóku þeir málín með viðeigandi alvøru og hyggindum.
Aftur á móti lætur ráðherra Islands sjer nægja er hann fær hótan
frá einu stórveldanna að stöðva allann flutning til landsins,
að spurja nokkra kaupmenn hvað þeir þurfi að fá fyrir vørur
sinar svo atvinnan borgi sig og sendir svo Sv. B. orðsendingu
um þetta verð.

Ef slik frammistaða "i svo mikilvægu málí þar sem heill land-
sins var undirkomin" er ekki fljótfærnisleg og ber vott um
ljettúð, þá veit jeg ekki hvað á að kalla hana.

B. Samningsaðferðin.

Undir þessari fyrirségn kemur langur kafli og hyggur ráð-
herra með því að forsvara gjörðir sinar alveg, en því fer mjög
fjærri að svo sje.

1. Hann segir að hrada þyrfti sann. sem mest því Bretar hafi
heimtað þao.

2. Að Pingið hafi sjálft kosið 5 fulltrúá til aðstöðar, og rásaneytis sjórnarinnar í slikum málum, og þess vegna hafi það ekki haft meira að segja um þetta mál, enda ekki haft meira vit á því en þessir menn, og því orðið að samþykkja það sem gjort var.

Þessir 5 fulltrúar sem ráðherra telur upp segir hann að hafi verið að verkum með stjórninni, og auk þess kaupmannaráð Íslands og stjórn fjelags ísl. botnværpuskipa, einnfremur Paulkunnugur maður með verzlun landafurða Josep Björnsson.

Að Bretar hafi viljað ráð fullnægjandi svar ábur langt um líði var eðlilegt, en að þeir hafi rekið svæ á eftir, að engin timi fjekst til að afgreiða svarið, á sómasamlegan hátt, er fyrirsláttur og mun síðar vikið að P-VI.

Þrátt fyrir alla þessa ~~gatu~~ menn sem taldir eru að hafa aðstöðað landstjórnina. Þá hefur sammingsaðferðinni verið mjög svo ábóta vant og tel jeg það sist þeim að kenna sem ráðherra telur hafa verið samverka menn sina og Sveins Björnssonar, heldur af því að mál ðó hefur verið illa undirbúið frá hálfu stjórnarinnar og lagt fram fyrir þá af fullum skorti á nauðsynlegri þekkingu, svo það hefur ~~vist~~ verið að þeirra meðfæri að bjarga því. Margir af þeim mönnum sem taldir eru upp hafa hver fyrir eig miklu yfirgrípsmeiri þekkingu á svona mál en ráðherra, en það sannar ekki að Pingið hefði ekki staðið betur í stykkini, og er það óþarf af ráðherra í þessu sambandi að koma með þær getsakir að Pingið hefði ekki gjort betur.

D. Hefur það verð fengist
sem unt var að fá?

Betta er eim spurningin og finst horum hann svara henni heldur ræksamlegs. Jeg hefi sýnt framín með nokkum rökum að svo hafi ekki verið, og er þessvegna óþarfí að fara frekar út í það mil, en þó vil jeg bæta nokkru við.

Jeg hefi skýrt frá að Englendingar keypta um sennu mundir og samningurinn var gjörur fyrir hærra verð af Norómennum, en af Islandingum, og að markasurinn hafi aistastar verið herri, en nú vil jeg leyfa mjer að tilfæra mál minu til sennunar einmitt umsagn ráðherra sjálfss. Hann segir að fiskur hafi verið soldur til Bretlands til sinstakra manna fyrir hærra verð en brettska verðið, og menn hafa alment selt fisk sinn til Spánar fyrir 10% - 20% hærra verð en það verð, sama segir Sv. B. og lýsi hafi verið selt á 280 kr. ^{til Eng} ~~a Hollandi~~ eða um 180 kr. hærra en samningsverð. Betta sýnir að jeg fer með rjett mál; - að þátt fyrir samninginn hafa Bretar sjálfir keypt fyrir hærra verð.

Hversvegna var þá ekki leitað fyrir sjer á brezkum markaði um sllu á þeim vorutegundum sem Bretar vildu ekki leyfa að seldar voru til Norðurlanda ácur en bundið var fastmálum um samningana. Hversvegna var ekki leytað tilboðs hjá heimsverzlunarhúsunum stóru brezkum sem verzla með tilsvarandi vorur.

Með sllu á lýsi til Liverpool og Glasgow, saltada sild til Aberdeen, Yorouth, Cork á Irlandi osffv. og aðrar varur eftir því. Þá hefði maður getað sagt að tilraun hefci verið gjörc til þess að það verð fengist sem unt var að fá. Þesta vil jeg vin til frekari skýringar, að þá daga sem Sv. B. er að semja í London, sem verður eftir umsagn ráðherra 4 apríl - því þá segir hann að sinna sje til Sv. B. verð það sem útgerðarmann vildu fá heima - Þann 8 apríl segir Norsk Handels Sjáfarts

-tidende svo frá. :

"Gufuskiplið "Ramlek" er nú þessa dagana í Liverpool að afferma fullfermi af hvallýsi frá Syd - Georgia sem legið hefur í haldi nú um nokkurn tima, og er nú loks látið laust. Fannurinn er seldur, losabur við skipshlið fyrir 33 £ sterling hvert fat að frádragnum £xx 2 1/2 %".

Þarna er verið að selja hvallýsi sem verið hefur í haldi fyrir ca. 570 kr. fátíð, súmu daga sem maður frá Islandi er að semja um verð á isl. lýsi og fær petta alkunna verð.

Eftir petta nægi ekki til að sýma reksemadirnar.

I Isaafold og Løgrjettu er endurtekið og bergmálar milli blaðanna,: "Þeir herrar sem spurðir voru til ráða" o.s.frv. "vissu betur en þessi Matthias hvað útgerðar menn purftu að fá til þess að útgerðin borgaði sig", en á þórum stað segir km hann að stjórn Breta hafi ekki viljað gefa það verð sem menn purftu að fá . En veit ekki ráðherra að i viðskiptalifinu kemur fram annað atriði, ~~en~~^{þó} ~~en~~^{þó} en petta að purfa að fá eitthvert vist verð fyrir væruna, það er lika eitt sem heitir "framleiðsla og eftirspurn", sem ræður jafnmiklu um verðlag á hlutunum, og þessu mátti ekki gleyma þegar samið var um verðið, því framleiðslan var miklu minni og eftirspurnin meiri en nokkurn tima áður. Enda mygg jeg lika að móttörbáta-eigendur , sem ekki hafa verið spurðir til ráða mundu hafa purft að fá jafnvel herra verð en botnværpu útgerðarmennirnir, hafa post purfa eða minsta kosti, og eins hatt og gefið var fyrir værunar á þeim markaði sem unt var að selja.

Aðalmarkaðurinn.

Aðalmarkaðurinn er á Norðurlendum fyrir flestar værur vorar.

- Aðalmarkaðurinn var alveg lokaður-.¹⁾ Þetta segir XXXXXXXX

Lýsi ráðherra i Lægrjettu. Hjer varð þá annaðhvort að göra, að missa aðalmarkað vorn o.s. frv. eða að komast að sem aðgengilegustum samn. við Breta um það að þeir keyptu værur sem vjer hjer-eftir gátum ekki selt til Spánar Italiu eða Ameriku, því að um markað i þórum landum var ekki að tefla fyrir áðurnefndar værur. Hvar átti að selja afurði sem ómögulegt var að selja nema á Norðurlendum.²⁾ Þessar værur telur ráðherra að sjau,: Alt saltkjøt, nái alli sild, sildarlýsi, hákarlslýsi, porsklýsi,³⁾ og einnig mikil af saltfiski og ull. - Saltkjøt og sild hefur auðvitað mestmagnis verið seld til Norðurlanda, og hefur verið notað þar, en svo er ekki með hinum værutegundirnar sem hann nefnir.

I verzlunarskýrslunum sem ráðherra náttúrlega bær fyrir sig í þessu efni stendur auðvitað sild, kjøt, lýsi, saltfiskur o.s. frv. flytjist til Norðurlanda frá Íslandi, en að þessir afurðir Islands seljist ekki nema á Norðurlendum það er auðvitað rágnt. Veit ekki ráðherra að þótt kaupmenn frá Norðurlendum kaupi og flytji inn íslenskar afurðir, þá selja þeir megnið af þeim aftur út til annara landa. Síðan sem þeir kaupa selja þeir mikil til Rússlands, lýsi til Bretlands, saltfisk til Spánar og Portugals o.s.frv. Hvað sannar það þótt i verzlunarskýrslunum standi t.d. að sild, lýsi, hrogn, fiskur ofl. sje selt til Norvegs eða Danmerkur, þegar vitanlega oft og tisum að hvort kilo af þessum værum eða selt til Bretlands eða bandamanna þeirra, eða hlutlausra landa annara en Norðurlandia, svo þessi spurning; "hvar átti að selja þær værur sem ómögulegt var að selja annarstærðar en á Norðurlendum", er hripið upp af hugðumaríeyi eða svíverju blíks, glasafn Reykjavíkur

(Neðanskráð tilheyrir örkl no lo.)

-
- 1) Stórt letur.
 - 2) Auðvitað alt með stóru letri hjá ráðherra.
 - 3) En sú sundurliðun a Lýsimu. Því telur hann ekki með skötulýsi, sellýsi, hnýsulýsi, háfslýsi, andarnefjulýsi, ofl. tegundir.

S a l t k j ø t .

Sem eina ástaðu fyrir samningnum segir hann meðal annars, að saltkjøtsmarkaðurinn hafi verið á Norðurlöndum, og nú purfi því að fá markað fyrir það á Bretlandi. Jeg vona að mjer fyrirgefist, þótt jeg segi, að hver stálpaður fjármáður, eða smali úr Árnes-sýsly, eða hvar sem væri annarstaðar af landinu, mundi ekki athuga semda laust hafa farið að semja við England um c. 80 kr. verð að tunnu af saltkjøti, eins og verð að kjøti hefur verið heima og markaðurinn hefur staðið annarstaðar.

Það er fyrir það fyrsta sllum kunnugt, að Bretar neyta mjög lítið saltkjøts, og í þóru lagð ætti hverjum Islanding að vera það fullljóst, að þegar talað hefur verið um verzlun á kjøti frá Islandi til Bretlands, þá hefur það verið i því sambandi að selja þangað, annaðhvort lifandi fje á fæti eða kjøt kalt í is.

Bessvegna er von að maður standi steinilostinn, að sjá hvað menn geta verið steinblindir og hugsjónalausir. Og þegar maður á ^{herran} því ~~komm~~ ári 1916 sjer að æðsti valdsmaður Islands er að striðast við að selja saltkjøt til Englendinga, þá mynnist maður með lotningu þeirra isl. manna, er á síðari árum 19 aldarmá voru braut-ryojendur að því að vinna að verzlun við Bretland á íslensku kvíkfje og kjøti.

Nú ætla jeg að gjöra mjer haegt um hznd vik og biðja t.d. Sigurð ráðanaut Þúnaðarfjelags Islands sampingismann ráðherra, að reikna út mismuninn á því verði, sem Islendingar fá fyrir þessa vrutegund landafurðaksinna hjá Bretum samkv. samn. reiknað á 80 kr. hver tunna af saltkjøti, á móti við t. d. 40 - 60 kr. fyrir hverja lifandi kind fullorona á fæti, og sjá svo hvað tjónið er á þeim lið.

Til þess að ganga úr skugga um hvort ekki hefði mætt semja um flutning á lifandi fje til Bretlands, bið jeg svo ráðherra

að lesa þarum brjef þessefnis frá landbúnaðarráðaneysi Breti
og sem byrt er í skýrslu minni 1915. En ráðherra segir náttúrle-
ga, að ekkert sje að marka það og það sje bara sýnt af monti,
eins og hitt brjefið, sem hann talar um. En er ekki samm. allur
svona *Vyrriðsemli að heimþraefli?*

Alstaðar i ritgjörð ráðherra kemur fram vanbekking a verzli-
un og viðskiftum yfirhøfuð, en sumpart stafar þetta af liklega
af að hann reynir að tjalda því sem til er, til þess að verja með
gjörðir sinar.

Samningurinn vanhaldinn m. fl.

Jeg hefi sýnt frá með rökum, sem ekki verða hrakin, að verð samkv. samn. og markaðsverð á sama tima, sem samic var, nemur 10 - 20 mill. króna tjóni eftir reiknað er árs framleiðsla landsins - að ~~skýrslu~~ eins á sjáfar afurðum - Jeg hefi líka sýnt frá með fullum rökum, að fiskmarkaðurinn bæti á Spáni og Italiu varð hagað eftir samningaverðinu, og verzunarfullitrúi Normanna í Genua segir í skýrslu sinni frá 10 sept. að markaðurinn bar á fiski hagi sjer eftir verðinu á isl. fiski, en ekki verðinu á norskum fiski, svo þetta sýnir alt að verðlagsskrá þessi hefur gjørt Íslandi ómetanlegt tjón.

Heyrt hefi jeg að botnværpuskipin islenzku hafi farið út með fisk til Englands i haust og fengið aflann borgaðann prefalt eða fjórfalt, við það sem á friðartínum. Hvað er þetta frjálsa markaðsverð i Englandi ekki miklu herra en verð á sörum fiski, borið saman við samninginn? Var það ekki happ fyrir útgerðarmenn að ráðherra var ekki búinn að semja um verð fyrirfram? Og ráðherra þarf silt að pakka sjer að hann hafi opnað frjálsan selu á is fiski frá Íslandi til Fleetwood, því fremur mun það mjer að pakka en honum.

Svo kemur að aðstæðu okkar gagnvart óvinum Bretalands - þjóverjum - Ekki mun þeim síður kunnugt en Spánverjum og Ítalum, hvernig hegum okkar er háttar gagnvart Englendingum. Þeim er kunnugt um að leg voru gefin út 24 mai til þess að tryggja verzlunina við Bretland, og þeim er líka kunnugt um samninginn.

Það hefur verið opinberlega skýrt frá því hjer i blöðum, að þeir ætluðu sjer að hefta sem mest flutninga með matværur frá Íslandi til Bretlands, og hafa að sogn gjørt það. Aldrei hefur ^{frá þeim} slik hotun komið fram fyr en nú, gagnvart Íslendingu beinlinis, en er þetta ekki eitt dami þess hvað samningurinn gjørir að verku

eins og hann er útbúinn.

Um þá hlið samningsins hvernig honum hefur verið framfylgt nætti skrifa langt mál, ef annars má taka hann alvarlega-nn og fara átti nákvamlega úti þá sálma? Vanhöldin þau yrðu nokkur þúsund krónur reiknað til peninga . Hvað mærg þúsund tunnur af sild mistu landsmenn ekki við það að Bretar teftu tunnuskipin frá Bretlandi og annarstaðar fóxi að til landsins, og hve mærg þúsund króna tjón varð ekki af þeirri ráðstefun. Og markað i Danmörku var Isl. lofao í samn. svipao og áour meo sild og kjet, en ekkert hefur heyrst um það að þeirri grein hafi verið fullnægt, og er það ekki alllitio tjón lika. Úr því samningur var gjörður þá átti að vera nokkurnvegin trygging fyrir því að hann væri haldinn.

Taktleysi eða hvað ?.

Ráðherra bar mjer á brýn taktleysi, með því því að minnast á hlutleysisbrot o.s. frv. Það er auðvitað á hans valdi að kalla það hvað sem honum sýnist, en i sambandi við þetta vil jeg minna hann á hvernig hann kemur fram í samningsbraski sinu. Hann segir í Lægrjettu að 4 apríl hafi verið leytað umsagnar kaupmannaráðsins ofl. um verð það sem menn "purftu" að fá fyrir afurðir sinar svo atvinnan borgaði sig, og þetta verð sje svo símað Sv. B. til Bretlands, það er því eftir þessu verið að semja við England leng u áður en löginn frá 24 maí eru gefin út, sem samningurinn byggist. Eftir hvaða lögum er þá verið að semja, - löggin ekki til, ognvorki alþing, þjósin eða konungur gefið honum nokkurt umboð til að gjöra samning eða selja o.s.frv. eða setja verð á varning manna og þar með gefa út alheims verðlagsskrá á íslenzkum afurðum og sicast en ekki sist að bynda með samningum - að landsmennnum óafvitandi og óaðspurðum - að þeir geta ekki fullnægt þeim verzlunarskuldbindingum er þeir kunna að hafa gjørt við útlend verzlunarhús á vörum er þeir hæfðu fengið fyrir lengu og jafnvel hæfðu selt fyrir lengu. Mjer skilst að hjer sje ekki rjett aðferð viðhæfð, og ef þetta er ekki ámælisvert, þá veit jeg ekki hvað ráðherrar geta gjørt, sem yrði þeim til sakfellis.

En til þess en betur að sýna "takt" ráðherra vil jeg minnast enþá á löginn frá 24 maí.

Hann segir að nauðsynlegt sje nú þegar að gjöra ráðstafanir til þess að innflutningur varnings frá Bretlandi til Íslands heftist ekki með öllu.

Hjer kemur vægast sagt fram "taktleysi" að minu álíti. Hjer er eins og opinberlega sje látið i veðri vaka að Bretar neyði okkur til þess að gjöra þessar ymsu ráðstafanir, eða örnuvisi fæ jeg ekki skilið það, og þetta segir ráðherrann fyrir Islandum sem

liggur eins og alkunnugt er milt norður i Atlandshafi, mjög svo langt frá ófriðarsvæðinu. Hvað mættu Norðurlönd, Danmærk og Holland ekki segja - þó mun það hvergistanda í lagabóðum þeirra, að þeir verði að gera þetta eða hitt vegna Bretta. Ætli það hefði ekki verið "takt" meir að segja, "að gjøra ráðstafanir" til að tryggja aðflutning til Islands, hafi það verið meinингin? Og hvað verður svo árangurinn af þessum lögum, um ráðstafanir á innflutningi frá Bretlandi? Einungis það að við verðu lagalega skuldbundnir Bretum. Og svo berst petta strax til allra þjóða, þeir óvinarþjóða Bretta, sem auðvitað svo telja okkur skuldbundna framleicendur þeirra, og jafnframt hafa hótanir frammi vlovikjan-ndi flutningum frá Islandi til Bretlands jafnt sem til annara þjóða er við høfum frjáls verzlunarviðskifti við og sem svo haga markaðinum par/eftir.

Er þetta "takt" á ófriðartínum fyrir hlutlaust land? Er dæmi til annar eins yfirlýsingar frá nokkurri hlutlausi þjóðar stjórn i þessum ófriði? Hefur nokkur þjóð sem er hlutlaus gefið út slikt lagabóð um verzlun sina við ófriðarpjóðirnar? Komið með eitt dæmi frá Ameriki, Norðurlöndum, Sviss, Spáni eða annarstæðar frá. Hvernig hafði Norvegur það i sambandi við sölù af-urða sinna til Bretlands, þar er enginn stafur um hvort værurnar seljist til Þýzkalands, Austurrikis eða Bretlands. Nei, þeir ságou með lögú 18 águst að stjórnin hefði hjereftir ákvæðis-vald um það, fyrir hvaða verð og hvort væri selt. Þeir hafa proskaða stjórn Norðmennirnir. Að aðrar þjóðir hafa bagað yfir þessu einn og ráðherra talar um, sýnir ekkert annað en "takt" hjá þeim, að sletta sjer ekkert fram í mál Islands. Að Danir hafa ekkert sagt sýnir liklega það sama, eða hvað?

Nei ráðherra má síst tala um sér "takt" í þessu sambandi, því mjer virðist "taktleysið" í ámintum lögum og samningsaðferðinni, vera svo mikil, að það útaf fyrir sig værin og til þess að annar settist í ráðherra sæti.

Hvernig átti að semja.

Það er von þó að spurt sje "á possa leið. Jeg hefi orðið nokkuð langorður um það hvernig ekki átti að semja , og hvaða tjón hafi leitt af því að samningurinn er svona.

Pessvegna er það ekki nema eðlilegt að minnast fám orðum á , hvernig jeg álit að átt hefði að semja .ⁱ

Begar ráðherra fjekk áminst skeytti frá 30 marz, átt hann strax að kalla saman Þingið, og beiðast ráða hjá því, jafnframt átti hann i samræði við veiðeroarnefnd og aðra goða manna, -- senda Bretum fullvissu um að flutningi af værum frá Islandi yrði hagað sankvant fyrirmelum þeirra og beiðast þess jafnframt að flutningar yrðu látnir óhindraðir til landsins, en að Þingið sem kallað yrði saman með fám daga fresti mundi að söruleyti taka mál petta til meðferðar og metti vanta sérmi góðra undirtekta frá því. Þingið hefði svo að likindum kosið nefnd manna með fyllu umboði til að ráða vantanlega samninga um verzlun eftirleiðis við Bretta. Þessi nefnd hefði svo leytað sjer upplýsingar um verzlun alment, hvort ekki hefði verið hægt t.d.að selja Frakkum - Starri verzlunarhúsum þeirra - fisk, lýsi, hrogn, ull o.s. frv. Umboðsmennum Rússaa Englandi sild ofl. og fá aftur á móti hamp og veiðariðra-efni hjá þeim. Semja um flutning á fje og kjöti til Englands og Frakklands. Leitast við að komast sam-eiginlegum skilmálum með flutning á kolum egg, salti og sörum værum til Islands, sem og værum frá Islandi til Bretlands og Frakklands o. p. l.

Verkefnið var nóg fyrir nefnd manna , og svo mikil treysti jeg Þinginu, að ef það hefði komið saman, þá væri samningurinn sörufisi útlitandi en hann er. Að Bretar hafi rekið svo á eft- ír, að Þingið gat ekki komið saman er fjarstaða, sem ekki þarf frekara að tala um , og er petta sem aðrar röksemdir ráðherra

i þessu málí. Mál ðó hefði getað dregist frami apríl - maí, - og eftirtekta vett er það að simskeyti frá Bretum kemur fyrst 30 mars, en löginn eru fyrst gefin út 24 maí og fyrstu reglugjörðirnar 30 júní og evo 28 júlí, svo þessum fyrirslátt tekur enginn mark á. Að þoruleyti fara vöruflytningar frá Islandi ekki fram, svo nokkru nemi fyr en síðari hluta sumars.

Samir hlutir hafa tvær leiðar, aðra góða en hina ~~XXXXXX~~ lakari, en samningur þessi er að því leyti frábruginn að hann hefur náðar hliðar, og allar misjafnar, og matti skrifa langt mál um hverja þeirra fyrir sig. Annars má það heita merkilegt að ráðherra, sem er professor í legum og hefur gefið út formála-bók, skuli einmitt með þessum samningi er hann hefur gjøra látið sýnt ótvírett hvernig ekki á að undirbúa samninga, hvernig ekki á að gjøra samninga, og hvernig ekki á að framfylgja ejfremum samningum og er þetta ótrúlegt en þó satt.

En annars minnir samningurinn, mann ósjálfrátt á likneski Guðbrandar í Þólu, sem olafur ^{Komagni hús} sló í og braut í sundur, að útúr því ulti ýms kvíkindi er áttu sjer þar bústað. Þessu stóðu nænum stuggur af er sau og fundu þá fyrst, hvac likneskið var viðbjóðaslegt.

Hreldyfintanum

OPENED BY

MERCIAL REPRESENTATIVES
FOR THE
OVERNMENT OF ICELAND
27 WILLIAM STREET
NEW YORK

Mr. Benedikt Þorláksson
88 Villermosa
New York

Vatning Oct 1881

Mr. Benedikt Þorláksson
Bank Manager
Reykjavík
Iceland Europe

No.

GENSOR.

COMMERCIAL REPRESENTATIVES
FOR THE
GOVERNMENT OF ICELAND
27 WILLIAM STREET
NEW YORK

Via S/S GULLFOSS
New York

Mr. Benedict Sveinsson,

Bankmanager,

Reykjavik,

Iceland.

Einkaskjalasafn Bjarna Benediktssonar © Borgarskjalasafn Reykjavíkur

COMMERCIAL REPRESENTATIVES
FOR THE
GOVERNMENT OF ICELAND
27 WILLIAM STREET
NEW YORK

Oct 18. 1918.

Godt Vinur Benedikt Þorlisson

Becku fækker fyrir post-kost og bref dagskell
29^a Septemher það síðara með tökk og rekk
óðan. Einn. nefndar alekið og annað sem það segir
safa sert mei hefur eum ekki komið. Þeir
kanu skránum.

Mei fáth. vautum ad fa. Beckling þann.
Sem Magnus Arnbjörnsson skrafði eining
blöð þau sem hildi gifið út. i sam bandi er
Danská Samninginns.

Eg níper mjög fakkplakar fyrir þona góða
famiskóðu í vísu ríttinda Íslending
og gefar það þó semma órði borsig góðan
ávoð. Fóir ekki tel og leiklegt eins og
í fólkimer búið að hægt órði að fella.

Samningum med þóðar aðkvæðum

Mei fyrir leitt að húra að skefna þiu i
almennum málum skuli gáta órðið
tel þess að þu erki nýter Samgjörni
gagnvart lefsstóðu þimi eða Bainkáum
þar er bukast umur eum almrun.
Business regla að frenta að ósláðalans.

framhjá þrem manni ðem stöðurnar lepor
filt med sóna og dögnum.

Ein vonaundi er padretist níspoi á ein harru
annan hatt.

Eg hefi hatt Herra Matt. Olofsson ham var
mjoq hiodogur yfir poi. at Þessi akrífa
Móli Sauðumgrunum lefdu orð ið algjóalag
til Einkis. Eg lífe ekki ut a' pad gefit
og haldið verð hannað eins umdaginn og
vrigim.

Væði okkraundi 4 Kapitolejous Sariðens
þa' hefi og ekkiert gott um ðem komiðer
Nema utorgad mér daleld af sumnum
gagnvart sumnum þemu & haddafing
Þem haue þar gjörir og bestroðað Laða
þær fleiri óðar likar Ein þurra Mannu
lepar legit hettulega örkar annars lefði og
vnuð báum at fá sín brief fra honum

Annars byst að vildi fari Laði ekki mikil
vara en leg akríf hema emskum þarf eftir
at reka afan í hau en laukfarei byðst.

Ekkert hefi og heit um hondon ferð enni
Einhverr vrigmu byst erð að þangað undi
Eg latum fara Ef ekki til neins annars
þa hel þess að tryggja stöðuna hér
betrar fyrir hér.

Nú leikur út fyrir frétt hornar sem er.

Fyrskir spau vrigmu að gefast uppi.

COMMERCIAL REPRESENTATIVES
FOR THE
GOVERNMENT OF ICELAND
27 WILLIAM STREET
NEW YORK

3/

Eg heð þeg skila Karri Kordju til.
Magnusar Þorðason og Sigurðar
Magnússonar og seggap einn með lífi
áfætlega
Kinnar til Baldurs bröðir þnis og Kornu-
hans og Þorðar.

Ein framur til Kornu þimrar og barna
Mjör þekk af inlega sín væntum að fá lærir
fá sjer að agvona þú skrifir míx með
horri fers.

Villa sín afonlega blexatár.

Ann emlager

Óni Eggerðson

COMMERCIAL REPRESENTATIVES
FOR THE
GOVERNMENT OF ICELAND
27 WILLIAM STREET
NEW YORK

Sept 29 1918.

Herr Benedikt Sorneson

Kari Vinnur,

Bæsta þakkrir fyrir allt gott og Kara
Kordju til Komi Þimur og braðra,
þat hefur svo Komið fyrir sítan eg skrifast
sítask as eg hef leitið um að skrifa þor-
remdar margt lafi naturelega Komið fyrir
Sínum ekkje vitum hennu hjá ykkur
Hví es þingið hennu biðið að komna Saman
og yáttarlega að Samþykja nýju lögum
áttu Sambandið vist Dani Svo er kaustki
orðið breytning í Skjórnunni þó émadr
hérri ekkiit um þat fyrir emi lauegu
Sínum Hí er stórt erfarið að ganga Svo meir
likar þat orl. og endalaðum sjaáunleg.
forsíti Wilson Höllrath her i fyrirdag.

Sín Samfear mey betar sín nokkrudissími
at ur at selendringar vörn of fljótar á Spær
á Sínum jar Dani þoi Grundvöllur fedaarsamning
vistuðuðu að adalar spjóðir fái að ríða Spær sjálfa
Sín Engjim spjóðfai að sunnu leiti að aðskata
annasti af þu erki villpat og gos ekker
til hvarð litil hún sje þat vidið slafnað
alþjóða fjalag sín lafi hei og flot endur ófærd
Sín spjóðum þat allar spjóðer Þó nærr sín
stórar fái að spjóskast í ólu eftir sínum
lögim grófotta og Engjum Sambondi meyji
Engaspliðsstað hirkji uslunar þar með
gafi inni Þóð bebis hækfarí Eimamari

Eger selmet at selja ræðuna um man i þeim hef
Soo þu getur lest hana í ræði hennar þess
vott.

Nun Einuskeppafjálag s'mál get up EKKI SKRIFTAD
því eg hafi ekki farið mestari til Norrmyndar
Kumþú, sed með þau partit Mistan Kinnar
Madvirkjandi því Dempseyd Magnus Segundsson
Mistust á um að fala með Banka
her i New York þa mun bestað að seta orð
Einn Banka stjóra i Guankee Street by
New York og sagði hann með að gosa formlega
því dni og myndi þær tilvga þat og
gati vlorrit að eitthvað kanni spærþvi
adar emu eg fer lengra vildi eg fa nákvæma
hugmynd um hvil dípið skilt upa hvil
skilmála og tóma og Einus Skýrslu um
hvado trygging eg gati. Sunt þum bankanum
left að bjóða — Eg hefði emgva
Skýrslu þín Bankanu meðsír.

EKKERT hefi eg heft þa Stjórninni
Eða landsvarslninni mura um
Londonfröndina til vist að þarfari
Eins og þu sagður að eg fengi að einni
Skammir þegar eg var í farmi af
landsfjart. Þum eg er allt af mura
og Meira Samföndari um það að eg
gata komið til London til deiddar Islanda
i þeg ef að fari til London
Hér er líkis lagðað gjöra allherborði under
London hjetar og fær þurðar eftir
bókslaf Samningsins í flestu. Eg hefi
Samþvon um að geta utdragat bota myjalk
og Kefli ritum það sem er í skánum
þum næverbergat

COMMERCIAL REPRESENTATIVES
FOR THE
GOVERNMENT OF ICELAND
27 WILLIAM STREET
NEW YORK

3/

Eg tilbést ad Jon Severts en s, e Óliver
ad gefa út 4/a Kapitulanum Arnal Eggerðiun
og Sóvinni Þem þu Skrifader Spe Konud ut líka
Kum og ella ekki ad Sóvinn fukar þar hel
Eg sje' pada prenti, Eg byrði orð að hafa.
Búf fia flættum þeim sem hauv minnið
á i gríminni Þem Þenna þat degur er hauv
segispar. Enda tveysti eg spjugoð ókum
Kum a til þess at jafna á hónumn oppenin
grínum Þem ut konu. Minste kosti eg
Sef rölegur persorgna þoi þo' eg hafa marg a
Vini hrauna þá frist mér eg líka hafa.
Marga ágata vini Þem meira kum og gríppa upptá
mikið þin Öjerstaklega þar sem eg hafi
hrauna Danverska fyrir því að eg hafi að mið
að gora allt með hesta i minni. Starf fyrir
Íslands málafni og hafi þat líka a telframming,
að eg hafi Konud höllunda heildar oppvi
Ómig hafi tekist í fáing-

Eg sje a Vestur Íslensku blöðunum
að Emán Jónsøgn hefur mið myjöval
líkidi, Minniðeg og paramaistáðar
Þem hamferðadistriktar og í þem kadaum
Hun hafa Konud a þundi, Þann beundir orð
hans var, þar hefur ekkerkt aður að em emskar
goð völji til Íslands Konud í ljós
Stúdi Ósmist hafa lath þan aðri if
vætar að draga vir um þær, að sunnlendi
Medalhestur Íslendingi heldamus

er Dafniður Síra Fruskuðs sér heymaus eftanverjum
at Sauðvarast Sefni Síra Björns Þjórsænar.
Þar var mjög rafgróinn óvigi Árnillum
huru eg sagt hafði kirkju fjalag id hafi slakkað þær
tit at hefði þoi ekki leinum fram að bibbláu
þeir hafi innblasinn spaldanna a millum
Eg standar out ekki allt um þetta nema þau
sem og leiflauslega hertar brefum at
restan. Margar Íslendingar eru fálmur i
skrifnum og falle vorst meir af flari því
þe sjá i blöðnum að Canada mæm eru
i stanslausum áhlæpum dag eftir dag.
Heldfjöldukufale a mott Þannum en dánar
Énn það orður ekki að nema gagni finnum
er Sos Skutthar Parti akkvæði eru greidd
að persgater ekki. Þau Sos heldi eg að þegar
henni fudur kemur á þá vildi Síð Steffan
Síð Skullega ofan í að komuðu sín óþarfir
að Dana Römingar fari meit óðrum og þá
er samningarsam að enda, fíma Íslendingur er
valji takanum Énn á sína Anna
þú letar meig vata gangom i hlutum
hennar að leikfari. Sos bedug þeg skila
Kvæða til Kárunnigjáuna og til Kornu og
bora og fræðapenni og Rocco ka og
þrum og þær líðs' ativ Þau best

Annæfingar.

Anna Eggerthsdóttir

Back the Right and Might of Wilson and Pershing With the Dollars of Democracy!

"All the News That's Fit to Print."

The New York Times.

VOL. LXVIII., NO. 22,362.

NEW YORK, SATURDAY, SEPTEMBER 28, 1918.—TWENTY-TWO PAGES.

THE WEATHER
Fair, warmer today; Sunday fair; fresh west winds.
For full weather report see Page 2.

PRESIDENT SAYS WAR MUST ACHIEVE A PEACE BASED ON EQUAL JUSTICE FOR ALL PEOPLES; ALL ALLIES STRIKE, GET 24,000 PRISONERS; BULGARS SEEK PEACE AS FORTRESS FALLS

OUR PRISONERS NOW 8,000

More Than 100 Guns Already Taken in Drive West of Verdun.

FOUR VILLAGES CAPTURED.

Foe's Resistance Becomes Desperate as Americans Near Their Kriemhilde Line.

CAMERON CRUSHES ATTACKS

Troops in Battle for the First Time Withstand Prussian Guard's Assaults.

By EDWIN L. JAMES.
Copyright, 1918, by The New York Times Company.
Special Cable to THE NEW YORK TIMES.
WITH THE AMERICAN ARMY
IN FRANCE, Sept. 27.—The villages of Charpentry, Véry, Epinonville and Ivory were taken by the First American Army today, showing a handsome gain for the day's fighting against heavy and fierce German forces.

Late counterattacks in force were made against our troops, but netted the Germans no gains worth having. The heaviest of these counterattacks fell on troops commanded by General Cameron. These units hail from Ohio, New Jersey, Maryland, Virginia, Oregon, Washington, Colorado, Wyoming and Montana.

Many of them, although in battle for the first time, successfully withstood savage counterattacks by Prussian Guard troops late in the afternoon.

We have taken more than 100 guns. The prisoners so far counted total 8,000.

Foe Fights for Aire Valley.

The German counterattacks were the first since the Americans started forward yesterday morning. Crack for units hit our lines northeast of Varennes, between Ivory and Montfacon. These attacks continued until dark.

An especially strong attempt was made to hold up our troops in the Aire Valley.

Just before dark our airplanes reported heavy concentrations of Germans in the Bois de Cierges and the Bois d'Emont. Our artillery is heavily shelling these areas with high explosives and gas.

Large reinforcements are reported being rapidly brought up by the Germans. Heavy fighting is expected tomorrow.

Resistance Ten-Fold Stronger.

The American advance today precipitated engagements of great intensity. Our fighters met the sternest kind of resistance from some of the best soldiers of the German army.

Two-thirds of the advancing line is composed of American soldiers from the Meuse westward to the left of the Argonne Forest, with the French army fighting northward along the rest of the line, the whole movement covering more than half the front from north of Rheims to north of Verdun.

This morning the Germans threw in at least four divisions against the Americans, and they have brought up within twenty-four hours several times that number to oppose our further advance.

Despite all this we made satisfactory progress, hitting strategic points along the Dammes-Montfacon line and pushing in strong forces. While our advance was not as great as it was yesterday, it must

My Fellow-Citizens:

I am not here to promote the loan. That will be done—ably and enthusiastically done—by the hundreds of thousands of loyal and tireless men and women who have undertaken to present it to you and to our fellow-citizens throughout the country; and I have not the least doubt of their complete success; for I know their spirit and the spirit of the country. My confidence is confirmed, too, by the thoughtful and experienced co-operation of the bankers here and everywhere, who are lending their invaluable aid and guidance.

I have come, rather, to seek an opportunity to present to you some thoughts which I trust will serve to give you, in perhaps fuller measure than before, a vivid sense of the great issues involved, in order that you may appreciate and accept with added enthusiasm the grave significance of the duty of supporting the Government by your men and your means to the utmost point of sacrifice and self-denial. No man or woman who has really taken in what this war means can hesitate to give to the very limit of what they have; and it is my mission here tonight to try to make it clear once more what the war really means. You will need no other stimulation or reminder of your duty.

At every turn of the war we gain a fresh consciousness of what we mean to accomplish by it. When our hope and expectation are most excited we think more definitely than before of the issues that hang upon it and of the purposes which must be realized by means of it. For it has positive and well-defined purposes which we did not determine and which we cannot alter. No statesman or assembly created them; no statesmen or assemblies can alter them. They have arisen out of the very nature and instances of the war. The most truly statesmen on assemblies can do is to carry them out or to fail to do them. The war perhaps is not clear at the outset; but they are clear now. The war has lasted more than two years and the whole world has been drawn into it. The common will of mankind has been substituted for the particular purposes of individual States. Individual statesmen may have started the conflict, but neither they nor their opponents can stop it as they please. It has become a people's war, and peoples of every sorts and races, of every degree of power and variety of fortune, are involved in its sweeping process of change and settlement. We came into it when its character had become fully defined and not only impartially defined, but also the satisfaction of the several peoples who for so long were indifferent to its outcome. Its challenge drove to the heart of everybody that the war had become clear and gripping.

Without such an instrumentality, by which the peace of the world can be guaranteed, peace will rest in part upon the word of outlaws, and only upon that word. For Germany will have to redeem her character, not by what happens at the peace table but by what follows.

That table is impartial justice in every item of the settlement, and in whose interest is crossed; and not only impartial justice, but also the satisfaction of the several peoples who for so long were indifferent to its outcome. Its challenge drove to the heart of everybody that the war had become clear and gripping.

Without such an instrumentality, by which the peace of the world can be guaranteed, peace will rest in part upon the word of outlaws, and only upon that word. For Germany will have to redeem her character, not by what happens at the peace table but by what follows.

And, as I see it, the constitution of that League of Nations and the clear definition of its objects must be a part, in a sense the most essential part, of the peace settlement itself. It cannot be formed now if formed now, it would be merely a new alliance confined to the nations associated against a common enemy. It is not likely that it could be formed after the settlement. It is necessary to guarantee the peace; and the peace cannot be guaranteed as an afterthought. The reason, to speak in plain terms again, why it must be guaranteed is that there will be parties to the peace whose principles have proved untrustworthy, and means must be found in connection with the peace settlement itself to remove that source of insecurity. It would be folly to leave the guarantee to the subsequent voluntary action of the Governments we have seen destroy Russia and decide Rumania.

But these general terms do not disclose the whole

President Wilson's Address

at the Metropolitan Opera House, New York, Sept. 27, 1918.

strong do as they will and the weak suffer without redress?

Shall the assertion of right be haphazard and by casual alliance or shall there be a common concert to oblige the observance of common rights?

No man, no group of men, chose these to be the issues of the struggle. They are the issues of it; and they must be settled—by no arrangement or compromise or adjustment of interests, but definitely and once for all with a full and unequivocal acceptance of the principle that the interest of the weakest is as sacred as the interest of the strongest.

This is what we mean when we speak of a permanent peace. If we speak sincerely, intelligently, and with a real knowledge and comprehension of the matter we deal with.

We are all agreed that there can be no peace

gained by any kind of bargain or compromise with the Governments of the Central Empires, because we have dealt with them already and have seen them deal with other Governments that were parties to this struggle at Great-Ultofsk and Bucharest.

They have been fighting for the League of Nations itself.

Third, there can be no leagues or alliances or special covenants and understandings within the League of Nations.

Fourth, and most specifically, there can be no special, selfish economic combinations within the League and no employment of any form of economic boycott or exclusion except as the power of economic penalty by exclusion from the markets of the world may be used in the League of Nations itself as a means of discipline and control.

Fifth, all international agreements and treaties of every kind must be made known in their entirety to the rest of the world.

It takes that to be the significance of the fact that assemblies and associations of many kinds made up of plain workaday people have demanded almost every time they came together, and still demanding, that the leaders of their Governments declare to them plainly what it is, exactly what it is, that they are seeking in this war, and what they think the basis of the final settlement should be. They are not yet satisfied with what they have been told. They will seem to fear that they are getting what they ask for only in statements of terms,—only in the terms of territorial arrangements and divisions of power, and not in terms of broad-visioned justice and mercy and peace and the satisfaction of those deep-seated longings of oppressed and distressed men and women and enslaved peoples that seem to them the only things worth fighting a war for that engulfs the world. Perhaps statesmen have not always recognized this changed aspect of the whole world of policy and action. Perhaps they have not always spoken in direct reply to the questions asked because they did not know how searching those questions were and what sort of answers they demanded.

It takes that to be the significance of the fact that assemblies and associations of many kinds made up of plain workaday people have demanded almost every time they came together, and still demanding, that the leaders of their Governments declare to them plainly what it is, exactly what it is, that they are seeking in this war, and what they think the basis of the final settlement should be. They are not yet satisfied with what they have been told. They will seem to fear that they are getting what they ask for only in statements of terms,—only in the terms of territorial arrangements and divisions of power, and not in terms of broad-visioned justice and mercy and peace and the satisfaction of those deep-seated longings of oppressed and distressed men and women and enslaved peoples that seem to them the only things worth fighting a war for that engulfs the world. Perhaps statesmen have not always recognized this changed aspect of the whole world of policy and action. Perhaps they have not always spoken in direct reply to the questions asked because they did not know how searching those questions were and what sort of answers they demanded.

It takes that to be the significance of the fact that assemblies and associations of many kinds made up of plain workaday people have demanded almost every time they came together, and still demanding, that the leaders of their Governments declare to them plainly what it is, exactly what it is, that they are seeking in this war, and what they think the basis of the final settlement should be. They are not yet satisfied with what they have been told. They will seem to fear that they are getting what they ask for only in statements of terms,—only in the terms of territorial arrangements and divisions of power, and not in terms of broad-visioned justice and mercy and peace and the satisfaction of those deep-seated longings of oppressed and distressed men and women and enslaved peoples that seem to them the only things worth fighting a war for that engulfs the world. Perhaps statesmen have not always recognized this changed aspect of the whole world of policy and action. Perhaps they have not always spoken in direct reply to the questions asked because they did not know how searching those questions were and what sort of answers they demanded.

It takes that to be the significance of the fact that assemblies and associations of many kinds made up of plain workaday people have demanded almost every time they came together, and still demanding, that the leaders of their Governments declare to them plainly what it is, exactly what it is, that they are seeking in this war, and what they think the basis of the final settlement should be. They are not yet satisfied with what they have been told. They will seem to fear that they are getting what they ask for only in statements of terms,—only in the terms of territorial arrangements and divisions of power, and not in terms of broad-visioned justice and mercy and peace and the satisfaction of those deep-seated longings of oppressed and distressed men and women and enslaved peoples that seem to them the only things worth fighting a war for that engulfs the world. Perhaps statesmen have not always recognized this changed aspect of the whole world of policy and action. Perhaps they have not always spoken in direct reply to the questions asked because they did not know how searching those questions were and what sort of answers they demanded.

It takes that to be the significance of the fact that assemblies and associations of many kinds made up of plain workaday people have demanded almost every time they came together, and still demanding, that the leaders of their Governments declare to them plainly what it is, exactly what it is, that they are seeking in this war, and what they think the basis of the final settlement should be. They are not yet satisfied with what they have been told. They will seem to fear that they are getting what they ask for only in statements of terms,—only in the terms of territorial arrangements and divisions of power, and not in terms of broad-visioned justice and mercy and peace and the satisfaction of those deep-seated longings of oppressed and distressed men and women and enslaved peoples that seem to them the only things worth fighting a war for that engulfs the world. Perhaps statesmen have not always recognized this changed aspect of the whole world of policy and action. Perhaps they have not always spoken in direct reply to the questions asked because they did not know how searching those questions were and what sort of answers they demanded.

It takes that to be the significance of the fact that assemblies and associations of many kinds made up of plain workaday people have demanded almost every time they came together, and still demanding, that the leaders of their Governments declare to them plainly what it is, exactly what it is, that they are seeking in this war, and what they think the basis of the final settlement should be. They are not yet satisfied with what they have been told. They will seem to fear that they are getting what they ask for only in statements of terms,—only in the terms of territorial arrangements and divisions of power, and not in terms of broad-visioned justice and mercy and peace and the satisfaction of those deep-seated longings of oppressed and distressed men and women and enslaved peoples that seem to them the only things worth fighting a war for that engulfs the world. Perhaps statesmen have not always recognized this changed aspect of the whole world of policy and action. Perhaps they have not always spoken in direct reply to the questions asked because they did not know how searching those questions were and what sort of answers they demanded.

It takes that to be the significance of the fact that assemblies and associations of many kinds made up of plain workaday people have demanded almost every time they came together, and still demanding, that the leaders of their Governments declare to them plainly what it is, exactly what it is, that they are seeking in this war, and what they think the basis of the final settlement should be. They are not yet satisfied with what they have been told. They will seem to fear that they are getting what they ask for only in statements of terms,—only in the terms of territorial arrangements and divisions of power, and not in terms of broad-visioned justice and mercy and peace and the satisfaction of those deep-seated longings of oppressed and distressed men and women and enslaved peoples that seem to them the only things worth fighting a war for that engulfs the world. Perhaps statesmen have not always recognized this changed aspect of the whole world of policy and action. Perhaps they have not always spoken in direct reply to the questions asked because they did not know how searching those questions were and what sort of answers they demanded.

It takes that to be the significance of the fact that assemblies and associations of many kinds made up of plain workaday people have demanded almost every time they came together, and still demanding, that the leaders of their Governments declare to them plainly what it is, exactly what it is, that they are seeking in this war, and what they think the basis of the final settlement should be. They are not yet satisfied with what they have been told. They will seem to fear that they are getting what they ask for only in statements of terms,—only in the terms of territorial arrangements and divisions of power, and not in terms of broad-visioned justice and mercy and peace and the satisfaction of those deep-seated longings of oppressed and distressed men and women and enslaved peoples that seem to them the only things worth fighting a war for that engulfs the world. Perhaps statesmen have not always recognized this changed aspect of the whole world of policy and action. Perhaps they have not always spoken in direct reply to the questions asked because they did not know how searching those questions were and what sort of answers they demanded.

It takes that to be the significance of the fact that assemblies and associations of many kinds made up of plain workaday people have demanded almost every time they came together, and still demanding, that the leaders of their Governments declare to them plainly what it is, exactly what it is, that they are seeking in this war, and what they think the basis of the final settlement should be. They are not yet satisfied with what they have been told. They will seem to fear that they are getting what they ask for only in statements of terms,—only in the terms of territorial arrangements and divisions of power, and not in terms of broad-visioned justice and mercy and peace and the satisfaction of those deep-seated longings of oppressed and distressed men and women and enslaved peoples that seem to them the only things worth fighting a war for that engulfs the world. Perhaps statesmen have not always recognized this changed aspect of the whole world of policy and action. Perhaps they have not always spoken in direct reply to the questions asked because they did not know how searching those questions were and what sort of answers they demanded.

It takes that to be the significance of the fact that assemblies and associations of many kinds made up of plain workaday people have demanded almost every time they came together, and still demanding, that the leaders of their Governments declare to them plainly what it is, exactly what it is, that they are seeking in this war, and what they think the basis of the final settlement should be. They are not yet satisfied with what they have been told. They will seem to fear that they are getting what they ask for only in statements of terms,—only in the terms of territorial arrangements and divisions of power, and not in terms of broad-visioned justice and mercy and peace and the satisfaction of those deep-seated longings of oppressed and distressed men and women and enslaved peoples that seem to them the only things worth fighting a war for that engulfs the world. Perhaps statesmen have not always recognized this changed aspect of the whole world of policy and action. Perhaps they have not always spoken in direct reply to the questions asked because they did not know how searching those questions were and what sort of answers they demanded.

It takes that to be the significance of the fact that assemblies and associations of many kinds made up of plain workaday people have demanded almost every time they came together, and still demanding, that the leaders of their Governments declare to them plainly what it is, exactly what it is, that they are seeking in this war, and what they think the basis of the final settlement should be. They are not yet satisfied with what they have been told. They will seem to fear that they are getting what they ask for only in statements of terms,—only in the terms of territorial arrangements and divisions of power, and not in terms of broad-visioned justice and mercy and peace and the satisfaction of those deep-seated longings of oppressed and distressed men and women and enslaved peoples that seem to them the only things worth fighting a war for that engulfs the world. Perhaps statesmen have not always recognized this changed aspect of the whole world of policy and action. Perhaps they have not always spoken in direct reply to the questions asked because they did not know how searching those questions were and what sort of answers they demanded.

It takes that to be the significance of the fact that assemblies and associations of many kinds made up of plain workaday people have demanded almost every time they came together, and still demanding, that the leaders of their Governments declare to them plainly what it is, exactly what it is, that they are seeking in this war, and what they think the basis of the final settlement should be. They are not yet satisfied with what they have been told. They will seem to fear that they are getting what they ask for only in statements of terms,—only in the terms of territorial arrangements and divisions of power, and not in terms of broad-visioned justice and mercy and peace and the satisfaction of those deep-seated longings of oppressed and distressed men and women and enslaved peoples that seem to them the only things worth fighting a war for that engulfs the world. Perhaps statesmen have not always recognized this changed aspect of the whole world of policy and action. Perhaps they have not always spoken in direct reply to the questions asked because they did not know how searching those questions were and what sort of answers they demanded.

It takes that to be the significance of the fact that assemblies and associations of many kinds made up of plain workaday people have demanded almost every time they came together, and still demanding, that the leaders of their Governments declare to them plainly what it is, exactly what it is, that they are seeking in this war, and what they think the basis of the final settlement should be. They are not yet satisfied with what they have been told. They will seem to fear that they are getting what they ask for only in statements of terms,—only in the terms of territorial arrangements and divisions of power, and not in terms of broad-visioned justice and mercy and peace and the satisfaction of those deep-seated longings of oppressed and distressed men and women and enslaved peoples that seem to them the only things worth fighting a war for that engulfs the world. Perhaps statesmen have not always recognized this changed aspect of the whole world of policy and action. Perhaps they have not always spoken in direct reply to the questions asked because they did not know how searching those questions were and what sort of answers they demanded.

It takes that to be the significance of the fact that assemblies and associations of many kinds made up of plain workaday people have demanded almost every time they came together, and still demanding, that the leaders of their Governments declare to them plainly what it is, exactly what it is, that they are seeking in this war, and what they think the basis of the final settlement should be. They are not yet satisfied with what they have been told. They will seem to fear that they are getting what they ask for only in statements of terms,—only in the terms of territorial arrangements and divisions of power, and not in terms of broad-visioned justice and mercy and peace and the satisfaction of those deep-seated longings of oppressed and distressed men and women and enslaved peoples that seem to them the only things worth fighting a war for that engulfs the world. Perhaps statesmen have not always recognized this changed aspect of the whole world of policy and action. Perhaps they have not always spoken in direct reply to the questions asked because they did not know how searching those questions were and what sort of answers they demanded.

It takes that to be the significance of the fact that assemblies and associations of many kinds made up of plain workaday people have demanded almost every time they came together, and still demanding, that the leaders of their Governments declare to them plainly what it is, exactly what it is, that they are seeking in this war, and what they think the basis of the final settlement should be. They are not yet satisfied with what they have been told. They will seem to fear that they are getting what they ask for only in statements of terms,—only in the terms of territorial arrangements and divisions of power, and not in terms of broad-visioned justice and mercy and peace and the satisfaction of those deep-seated longings of oppressed and distressed men and women and enslaved peoples that seem to them the only things worth fighting a war for that engulfs the world. Perhaps statesmen have not always recognized this changed aspect of the whole world of policy and action. Perhaps they have not always spoken in direct reply to the questions asked because they did not know how searching those questions were and what sort of answers they demanded.

It takes that to be the significance of the fact that assemblies and associations of many kinds made up of plain workaday people have demanded almost every time they came together, and still demanding, that the leaders of their Governments declare to them plainly what it is, exactly what it is, that they are seeking in this war, and what they think the basis of the final settlement should be. They are not yet satisfied with what they have been told. They will seem to fear that they are getting what they ask for only in statements of terms,—only in the terms of territorial arrangements and divisions of power, and not in terms of broad-visioned justice and mercy and peace and the satisfaction of those deep-seated longings of oppressed and distressed men and women and enslaved peoples that seem to them the only things worth fighting a war for that engulfs the world. Perhaps statesmen have not always recognized this changed aspect of the whole world of policy and action. Perhaps they have not always spoken in direct reply to the questions asked because they did not know how searching those questions were and what sort of answers they demanded.

It takes that to be the significance of the fact that assemblies and associations of many kinds made up of plain workaday people have demanded almost every time they came together, and still demanding, that the leaders of their Governments declare to them plainly what it is, exactly what it is, that they are seeking in this war, and what they think the basis of the final settlement should be. They are not yet satisfied with what they have been told. They will seem to fear that they are getting what they ask for only in statements of terms,—only in the terms of territorial arrangements and divisions of power, and not in terms of broad-visioned justice and mercy and peace and the satisfaction of those deep-seated longings of oppressed and distressed men and women and enslaved peoples that seem to them the only things worth fighting a war for that engulfs the world. Perhaps statesmen have not always recognized this changed aspect of the whole world of policy and action. Perhaps they have not always spoken in direct reply to the questions asked because they did not know how searching those questions were and what sort of answers they demanded.

It takes that to be the significance of the fact that assemblies and associations of many kinds made up of plain workaday people have demanded almost every time they came together, and still demanding, that the leaders of their Governments declare to them plainly what it is, exactly what it is, that they are seeking in this war, and what they think the basis of the final settlement should be. They are not yet satisfied with what they have been told. They will seem to fear that they are getting what they ask for only in statements of terms,—only in the terms of territorial arrangements and divisions of power, and not in terms of broad-visioned justice and mercy and peace and the satisfaction of those deep-seated longings of oppressed and distressed men and women and enslaved peoples that seem to them the only things worth fighting a war for that engulfs the world. Perhaps statesmen have not always recognized this changed aspect of the whole world of policy and action. Perhaps they have not always spoken in direct reply to the questions asked because they did not know how searching those questions were and what sort of answers they demanded.

It takes that to be the significance of the fact that assemblies and associations of many kinds made up of plain workaday people have demanded almost every time they came together, and still demanding, that the leaders of their Governments declare to them plainly what it is, exactly what it is, that they are seeking in this war, and what they think the basis of the final settlement should be. They are not yet satisfied with what they have been told. They will seem to fear that they are getting what they ask for only in statements of terms,—only in the terms of territorial arrangements and divisions of power, and not in terms of broad-visioned justice and mercy and peace and the satisfaction of those deep-seated longings of oppressed and distressed men and women and enslaved peoples that seem to them the only things worth fighting a war for that engulfs the world. Perhaps statesmen have not always recognized this changed aspect of the whole world of policy and action. Perhaps they have not always spoken in direct reply to the questions asked because they did not know how searching those questions were and what sort of answers they demanded.

It takes that to be the significance of the fact that assemblies and associations of many kinds made up of plain workaday people have demanded almost every time they came together, and still demanding, that the leaders of their Governments declare to them plainly what it is, exactly what it is, that they are seeking in this war, and what they think the basis of the final settlement should be. They are not yet satisfied with what they have been told. They will seem to fear that they are getting what they ask for only in statements of terms,—only in the terms of territorial arrangements and divisions of power, and not in terms of broad-visioned justice and mercy and peace and the satisfaction of those deep-seated longings of oppressed and distressed men and women and enslaved peoples that seem to them the only things worth fighting a war for that engulfs the world. Perhaps statesmen have not always recognized this changed aspect of the whole world of policy and action. Perhaps they have not always spoken in direct reply to the questions asked because they did not know how searching those questions were and what sort of answers they demanded.

It takes that to be the significance of the fact that assemblies and associations of many kinds made up of plain workaday people have demanded almost every time they came together, and still demanding, that the leaders of their Governments declare to them plainly what it is, exactly what it is, that they are seeking in this war, and what they think the basis of the final settlement should be. They are not yet satisfied with what they have been told. They will seem to fear that they are getting what they ask for only in statements of terms,—only in the terms of territorial arrangements and divisions of power, and not in terms of

to his or her neighbor and ask for opinions on the address.

Cheers for General Pershing.

Next to the reception which they gave President Wilson on his arrival, the greatest enthusiasm of the evening was produced by a message which the President had received from Pershing on the American offensive in France. This, as it was read by Chairman Benjamin Strong, was as follows:

"Cables from France today indicate a continuous advance of the American forces over a front of twenty miles in the Aisne Forest to the Valley of the Meuse. They have captured the village of Bapaume and the Hindenburg line on the entire front and gained back 100 square miles of French territory. The Americans are sharp and valiant. Our casualties were light."

Three cheers were given for General Pershing after that portion of the speech.

The audience received the signal that President Wilson had arrived when a band of soldiers and marines on the platform began to play the "Marseillaise" at attention. The audience also arose as the President came on the platform, followed by Senator Joseph Tumulty and Dean Andrew Carnegie. The cheers were given for the President and then a man in an upper left-hand box began to sing more "for the greater President the country ever had," which were also given.

Governor Strong's Address.

The address of Governor Strong, Chairman of the Liberty Loan Committee, in opening the meeting, was as follows:

"Mr. President and Fellow American Citizens: During the next three weeks the people of this Second Federal Reserve District want pledge themselves to the war effort. We will give no less than \$1,800,000,000 for the prosecution of the war. It is our share of \$6,000,000,000, and it will be forthcoming."

"They will be the dollars of temperance, of patriotism, of voluntary unemployment in agriculture, industry and commerce, in education, art, and science, in every branch of the service dedicated to the service of the army and the navy, for they will be mustered down. But when this is established these dollars of democracy must be dedicated to works of reconstruction and progress."

"But the mission of these Liberty Loans is not only to raise money. We could say to every resident and every corporation in this district: 'Buy your bonds now, and as much, and ask, or maybe require, them to take it.'

"But by that method we would lose the moral and spiritual forces which are behind the loan, behind the war, and behind our victory."

"We must not only sell bonds—we must sell the war to all the people of the United States. This is the mission of the Liberty Loan Organization, which is of equal or greater importance than the raising of money. We will not be wholly successful in our work unless every citizen becomes a more devoted citizen; he becomes a more devoted citizen."

"So in embarking tomorrow upon this new and larger undertaking we must have clearly in mind what we are to do, and what we are to gain, as well as what these loans must do in France, as fighting funds."

"One of our organization called at a house on the Hudson River to inquire if the owner could buy some Liberty Bonds. He heard it described a few days ago I planned his errand. She said that she lived there alone, that she owned no car, and that she was growing vegetables and vegetables in the cellar, and that she was not even in the village, and so had little use for money. She was glad when I told her all that she had, and she gave the canvasser \$4.

"She had the opportunity of helping her explained that she was a widow and her three sons were in the service. She was interested in what is taking place in the nation today. That woman who is in awe in in the world, who is doing something more and she has given her three sons to make an large an investment as she did. When we have examined our account, we will see that the amount we shall take let us leave a balance."

"In the Third Loan we were asked in this district to raise \$100,000,000. In this loan we are asked to raise \$1,800,000,000, twice as much."

Most Double Previous Subscriptions.

"We must make the sacrifice whatever it involves, and we must do our best to help to hearts that for four years have been filled with misery and despair."

"The burden, raised in the same spirit in which we are raising dollars of democracy, is to meet the test of the permanence of democratic governments ever since the Franco-Prussian War. The day of that test has come."

"Our arms, hastily raised, under the stop fighting. In that square time we have been educated and trained to fight for four years that had been filled with misery and despair."

"The audience included practically every member of the city's great industrial and mercantile concerns. A large number of Congressmen and senators and city and State officials were present."

army of democracy which we have sent to France.

Tells of the Army's Spirit.

"Let us consider the spirit with which our men view this awful spectacle and whether it is ours not some resemblance to the spirit of that woman who lived alone on the Hudson River."

"Thinking closely with the placing of the Liberty Loan stamp on the Faubourg Bay Naval Band led by Lieutenant Seward F. S. Bowditch.

Based on the stage of the opera house were Secretary of the Treasury, G. M. Adoo, Chairman of the Committee on Finance, National Bank of Commerce, Albert H. Wiggin, Chairman of the Chase National Bank, and the United States, Seward F. S. Bowditch, President of the Bankers' Trust Company, National City Bank, Walter E. Tracy, President of the Corn Exchange Bank, and W. W. Drexel, President of the Central Union Trust Company, George McFarland, President of the Mechanics and Manufacturers Bank, William Woodward, President of the First National Bank, Alton B. Forbes, President of Harris, Co., and Guy Emerson, Director of the Liberty Loan Committee.

Gen. John J. Pershing, Col. Alfred G. Miller, Lt. Col. E. Smith, William Loeb, Jr., ex-United States Senator, Michael Friedman, Clarence H. Mackay, H. G. S. Noyes, Pierre Jay, James C. Farley, James J. Hill, Gen. J. R. C. Rich, and Mortimer L. Schiff.

The audience included practically every member of the city's great industrial and mercantile concerns. A large number of Congressmen and senators and city and State officials were present.

that the effusion of America can survive the brutalizing effects of war. And this great conception of an unselfish people and of a nobler America has been born in the hearts of the people of the United States."

"Thinking closely with the placing of the Liberty Loan stamp on the Faubourg Bay Naval Band led by Lieutenant Seward F. S. Bowditch.

Based on the stage of the opera house were Secretary of the Treasury, G. M. Adoo, Chairman of the Committee on Finance, National Bank of Commerce, Albert H. Wiggin, Chairman of the Chase National Bank, and the United States, Seward F. S. Bowditch, President of the Bankers' Trust Company, National City Bank, Walter E. Tracy, President of the Corn Exchange Bank, and W. W. Drexel, President of the Central Union Trust Company, George McFarland, President of the Mechanics and Manufacturers Bank, William Woodward, President of the First National Bank, Alton B. Forbes, President of Harris, Co., and Guy Emerson, Director of the Liberty Loan Committee.

Gen. John J. Pershing, Col. Alfred G. Miller, Lt. Col. E. Smith, William Loeb, Jr., ex-United States Senator, Michael Friedman, Clarence H. Mackay, H. G. S. Noyes, Pierre Jay, James C. Farley, James J. Hill, Gen. J. R. C. Rich, and Mortimer L. Schiff.

The audience included practically every member of the city's great industrial and mercantile concerns. A large number of Congressmen and senators and city and State officials were present.

VICTORY CROWD OUT ON EVE OF LOAN DRIVE

Like an Election Night, but Without Hilarity—Noise and Lights Mark Start.

The spirit of freedom and democracy was made clear. An unselfish, generous people can well afford their share of help to rebuild a devastated Europe.

The burden of paying the ultimate cost must soon be laid upon every class. These great bond issues must be repaired, if necessary, and fully repaid in the destruction, which may be better than those least able to suffer are best prepared to bear.

It would be a calamity were this nation to create a preferred and favored class of citizens, who, in the time of the nation's need, refuse to share against the losses that should be shared by all.

It is therefore desirable that those of small means should enjoy exemption from taxation which those of large means do not. The people of the people is established in the graduated income taxes, and applies equally to graduated inheritance taxes. The destruction is taking place in our midst which may have escaped general observation.

Urge Work of Restoration.

"Our own purpose must be unmistakably clear. We are to raise money to help to rebuild a devastated Europe.

The burden of paying the ultimate cost must soon be laid upon every class.

These great bond issues must be repaired, if necessary, and fully repaid in the destruction, which may be better than those least able to suffer are best prepared to bear.

It would be a calamity were this nation to create a preferred and favored class of citizens, who, in the time of the nation's need, refuse to share against the losses that should be shared by all.

It is therefore desirable that those

of small means should enjoy exemption from taxation which those of large means do not. The people of the people is established in the graduated income taxes, and applies equally to graduated inheritance taxes. The destruction is taking place in our midst which may have escaped general observation.

Buyers of Small Bonds.

"Many of the people who buy these \$50 and \$100 bonds come to us from foreign lands; some of them came to us with the bitterness of suffering that others have felt. Then when the day comes, our people will be glad to direct their energies to a great mission of mercy.

"This is the slogan of the Liberty Loan Committee to the entire district. They have not failed us in the past, and will not do so now.

They recognize the authority of the policeman on the street, who protects them from injury and restrains them from doing wrong. They know the platoon who brings their letters; beyond which they have had too little contact with their Government. It has not influenced their thought or lives.

"These people came here to better themselves; they have made themselves happy in this country, and are happy here. We are now asking them to invest in their new country, and to become more worthy citizens. This is part of the work of the Liberty Loan Committee to the entire district.

"Germany and Austria have made many and vital mistakes, but their crowning achievement in stupidity was in their mismanagement of the people of this country. They must have analyzed our mistakes, and learned from them, which they use for a study of the German mind. What they should have used was a telescope, and they might have seen the future.

"On April 6, 1917, this country entered the war as a military nation, not with a great army and navy, but with a moral force that is greater than either.

And what we are doing now is to defend our country, not to prosecute or warning, swept over Helium, into France, leaving behind her arms and terror to death and desolation too much and terrible to depict.

"The most sacred cities and buildings in Belgium and France, historical monuments, farms, vineyards, orchards and crops are destroyed. One of the most precious possessions of the French people as a part of their family, has been taken down in western rays.

"This is being done in the spirit of a righteous crusade. And in the same spirit our nation is taking world leadership for humanity. And this same spirit that the war will be won.

We have been led through a maze of difficulties into the presence of a grand and noble nation. We have discovered

that the effusion of America can survive the brutalizing effects of war. And this great conception of an unselfish people and of a nobler America has been born in the hearts of the people of the United States."

"Thinking closely with the placing of the Liberty Loan stamp on the Faubourg Bay Naval Band led by Lieutenant Seward F. S. Bowditch.

Based on the stage of the opera house were Secretary of the Treasury, G. M. Adoo, Chairman of the Committee on Finance, National Bank of Commerce, Albert H. Wiggin, Chairman of the Chase National Bank, and the United States, Seward F. S. Bowditch, President of the Bankers' Trust Company, National City Bank, Walter E. Tracy, President of the Corn Exchange Bank, and W. W. Drexel, President of the Central Union Trust Company, George McFarland, President of the Mechanics and Manufacturers Bank, William Woodward, President of the First National Bank, Alton B. Forbes, President of Harris, Co., and Guy Emerson, Director of the Liberty Loan Committee.

Gen. John J. Pershing, Col. Alfred G. Miller, Lt. Col. E. Smith, William Loeb, Jr., ex-United States Senator, Michael Friedman, Clarence H. Mackay, H. G. S. Noyes, Pierre Jay, James C. Farley, James J. Hill, Gen. J. R. C. Rich, and Mortimer L. Schiff.

The audience included practically every member of the city's great industrial and mercantile concerns. A large number of Congressmen and senators and city and State officials were present.

army with light and bunting. Streamers and whistles will be sounded. The dedication of the Altar of Liberty will be made by Vice President Marshall, M. E. de Carter de Marchant, Viceroy, Assistant Treasurer of the United States.

Preceding these exercises there will be a parade on Fifth Avenue and Broadway, from Thirty-fourth Street, even as far north as Ninety-ninth Street, on the west side of the avenue, was a long line of the militia native painted on it. Across the top of the avenue was a special Liberty Loan message. On the right side of the avenue was the Belgian Legion.

Following the parade there will be a march on Fifth Avenue and Broadway, the first starting at 11:30 A. M. from the first division, and the second at 1 P. M. from the second division.

At 1 P. M. from Madison Square, first meeting at Madison Square, will be a special Liberty Loan parade.

At 1 P. M. from Bowling Green, the first meeting at Madison Square, will be a special Liberty Loan parade.

At 1 P. M. from Bowling Green, the first meeting at Madison Square, will be a special Liberty Loan parade.

At 1 P. M. from Bowling Green, the first meeting at Madison Square, will be a special Liberty Loan parade.

At 1 P. M. from Bowling Green, the first meeting at Madison Square, will be a special Liberty Loan parade.

At 1 P. M. from Bowling Green, the first meeting at Madison Square, will be a special Liberty Loan parade.

At 1 P. M. from Bowling Green, the first meeting at Madison Square, will be a special Liberty Loan parade.

At 1 P. M. from Bowling Green, the first meeting at Madison Square, will be a special Liberty Loan parade.

At 1 P. M. from Bowling Green, the first meeting at Madison Square, will be a special Liberty Loan parade.

At 1 P. M. from Bowling Green, the first meeting at Madison Square, will be a special Liberty Loan parade.

At 1 P. M. from Bowling Green, the first meeting at Madison Square, will be a special Liberty Loan parade.

At 1 P. M. from Bowling Green, the first meeting at Madison Square, will be a special Liberty Loan parade.

At 1 P. M. from Bowling Green, the first meeting at Madison Square, will be a special Liberty Loan parade.

At 1 P. M. from Bowling Green, the first meeting at Madison Square, will be a special Liberty Loan parade.

At 1 P. M. from Bowling Green, the first meeting at Madison Square, will be a special Liberty Loan parade.

At 1 P. M. from Bowling Green, the first meeting at Madison Square, will be a special Liberty Loan parade.

At 1 P. M. from Bowling Green, the first meeting at Madison Square, will be a special Liberty Loan parade.

At 1 P. M. from Bowling Green, the first meeting at Madison Square, will be a special Liberty Loan parade.

At 1 P. M. from Bowling Green, the first meeting at Madison Square, will be a special Liberty Loan parade.

At 1 P. M. from Bowling Green, the first meeting at Madison Square, will be a special Liberty Loan parade.

At 1 P. M. from Bowling Green, the first meeting at Madison Square, will be a special Liberty Loan parade.

At 1 P. M. from Bowling Green, the first meeting at Madison Square, will be a special Liberty Loan parade.

At 1 P. M. from Bowling Green, the first meeting at Madison Square, will be a special Liberty Loan parade.

At 1 P. M. from Bowling Green, the first meeting at Madison Square, will be a special Liberty Loan parade.

At 1 P. M. from Bowling Green, the first meeting at Madison Square, will be a special Liberty Loan parade.

At 1 P. M. from Bowling Green, the first meeting at Madison Square, will be a special Liberty Loan parade.

At 1 P. M. from Bowling Green, the first meeting at Madison Square, will be a special Liberty Loan parade.

At 1 P. M. from Bowling Green, the first meeting at Madison Square, will be a special Liberty Loan parade.

At 1 P. M. from Bowling Green, the first meeting at Madison Square, will be a special Liberty Loan parade.

At 1 P. M. from Bowling Green, the first meeting at Madison Square, will be a special Liberty Loan parade.

At 1 P. M. from Bowling Green, the first meeting at Madison Square, will be a special Liberty Loan parade.

At 1 P. M. from Bowling Green, the first meeting at Madison Square, will be a special Liberty Loan parade.

At 1 P. M. from Bowling Green, the first meeting at Madison Square, will be a special Liberty Loan parade.

At 1 P. M. from Bowling Green, the first meeting at Madison Square, will be a special Liberty Loan parade.

At 1 P. M. from Bowling Green, the first meeting at Madison Square, will be a special Liberty Loan parade.

At 1 P. M. from Bowling Green, the first meeting at Madison Square, will be a special Liberty Loan parade.

At 1 P. M. from Bowling Green, the first meeting at Madison Square, will be a special Liberty Loan parade.

At 1 P. M. from Bowling Green, the first meeting at Madison Square, will be a special Liberty Loan parade.

At 1 P. M. from Bowling Green, the first meeting at Madison Square, will be a special Liberty Loan parade.

At 1 P. M. from Bowling Green, the first meeting at Madison Square, will be a special Liberty Loan parade.

At 1 P. M. from Bowling Green, the first meeting at Madison Square, will be a special Liberty Loan parade.

At 1 P. M. from Bowling Green, the first meeting at Madison Square, will be a special Liberty Loan parade.

At 1 P. M. from Bowling Green, the first meeting at Madison Square, will be a special Liberty Loan parade.

At 1 P. M. from Bowling Green, the first meeting at Madison Square, will be a special Liberty Loan parade.

At 1 P. M. from Bowling Green, the first meeting at Madison Square, will be a special Liberty Loan parade.

At 1 P. M. from Bowling Green, the first meeting at Madison Square, will be a special Liberty Loan parade.

At 1 P. M. from Bowling Green, the first meeting at Madison Square, will be a special Liberty Loan parade.

At 1 P. M. from Bowling Green, the first meeting at Madison Square, will be a special Liberty Loan parade.

At 1 P. M. from Bowling Green, the first meeting at Madison Square, will be a special Liberty Loan parade.

At 1 P. M. from Bowling Green, the first meeting at Madison Square, will be a special Liberty Loan parade.

At 1 P. M. from Bowling Green, the first meeting at Madison Square, will be a special Liberty Loan parade.

At 1 P. M. from Bowling Green, the first meeting at Madison Square, will be a special Liberty Loan parade.

At 1 P. M. from Bowling Green, the first meeting at Madison Square, will be a special Liberty Loan parade.

At 1 P. M. from Bowling Green, the first meeting at Madison Square, will be a special Liberty Loan parade.

At 1 P. M. from Bowling Green, the first meeting at Madison Square, will be a special Liberty Loan parade.

At 1 P. M. from Bowling Green, the first meeting at Madison Square, will be a special Liberty Loan parade.

At 1 P. M. from Bowling

OPENED BY

COMMERCIAL REPRESENTATIVES
FOR THE
GOVERNMENT OF ICELAND
27 WILLIAM STREET
NEW YORK

Signatur Söderström:
C. M. J.
F. & O. - -
Elias M.
- Signatur Petersson:
- Jim Bryn.

(prefer Thor
(your friend?)
(Thor person?)

Sign: Eighty-ninth

Gräfin Gräfin Gräfin

Eriothrix hypoleuca
Luzula hypoleuca
Fragaria hypoleuca
Grind - a Vegetation
of the
High

Mr. & Mrs.
John Rosenkrantz
Mr. Rosenkrantz

Mr. S. Johnson
Tomasson

132

John Shewey Jr.
John Shewey Jr.

lasaf

CENSOR.

Magnus & Grand.

Par. Stefanus

Chapman & Hall
Java

1. In partur
Guttm. chnacor
mazur

Guttm. Gufrasen

saf

aia

John Greenfield
• Tolson, James H.

Brayton Blayton
S. C. L. S.

Wingate street
Hampstead. She
is son

for Swindon
Har

Richard Tafforn
1911 Dec.

John Radford
Hiram Steffens

Gedenkblatt

A. Kettler Berlin

A. Neptunus Siparitana

Jan
Gakko keisei

N.P. de Olavarria

J. A. D. darwin
Th. H. Hintz
saf

Jill Steinberg was
Marta Repucci.

Mr. Marne's
Singer

Григорій
Григорій
Григорій

Rough. Painted.

Mr. John Gummerson

Marino Sestini

Mr. O'leary's
Art Galleries

Shattuck

卷之三

Dill E. Chamber.

Arthur Becker

COMMERCIAL REPRESENTATIVES
FOR THE
GOVERNMENT OF ICELAND
NO. 82 BEAVER STREET
NEW YORK

Sept. 9th 1918

Kari Nína Benedict

Bætu þakkr tel þín og fríðar fyrir
mælegarsog ágætum vóðtökum hennig bedug reg
skila Karii Kortja tel Kera Þórhúsar Sequedsonar
Leidomur vistur grykk ur, kom hingað fyrst
September fyrst í land í Halefoss dækkur minn
fyrst binnit til Minni og með því farvegg að sunn
þangat óblunda. Eftir birt eg hvernig og ferkst
Minni og em likklegast ein kurmtuna ~~blad~~
braðlegð. Eg spissi sedustalögbergið J. G. Bölfell
erad daga i grunnum er myg að ordnum í
Móti Óvísdu Þamningum sýrmi beli
Sunnu skiptu og þi "Hildurfrænum"
Arnið Cleasson siger myrpast i osparnum fyrstuðum
á ham. Þeir eru i Skjótar nefnd félagsins
Föfuversog líkka að Haldor Danjesson og
Haldor Þorsteinson spen bæðir hildufar
Eg spotti hamu þó inn form Björnsson
Em ham vildi hunki að teka þat njið samþynni
~~Hildur~~ fótti og sunn fós med Ealffær fóru
þrif hingað vistunum fyr August. Þa um það að
ham var með þo er þa i hildufar um Maudí
Það kannski virði til þess að hennig Eddi emur
hlutunum her vísstum eflur lutis. Svo allt er seklum

COMMERCIAL REPRESENTATIVES
FOR THE
GOVERNMENT OF ICELAND
NO. 82 BEAVER STREET
NEW YORK

Öfnilega trú mey Íslands yfirlitardíma
Enda sagðaði þau mer þarf að að eigi fóður
Eg hef ekki að vildi að svara Jóni Nentóðin
bít aukta

Eg bogteði náman þeirri um daginn
Óg íslendingar eru alvöndar fyrir
Sinn Eldadkindi i bél a' eiginn hlöðum
Enn súra Eiríki i þaumulekkappið stóð
þær sakja ónt il að Dómkirkju glöðum
Þur fái settoráfa i Kominus hæill tilk
þat heppa mun ur alku a' landssins rínum
Enn fara þur vísar þarfumum ófálm
Þur ferdast meiga að dönsku góð björgeimur
Eg skrifir fyrir bætar nað.
Eg bedru melega að hulsa kvenn þunu og børnum
Ening bráðum rínum
og fækka þur og yfirklæ idun fyrir allar
gott myrpakke vánheim að fá línu
þoru en legar.

Arn Eggersen

NEW YORK OFFICE
82 BEAVER STREET
ROOM 406-B
NEW YORK CITY

Alþingismáðar Þróunar Sverris

Reykjavík

Iceland.

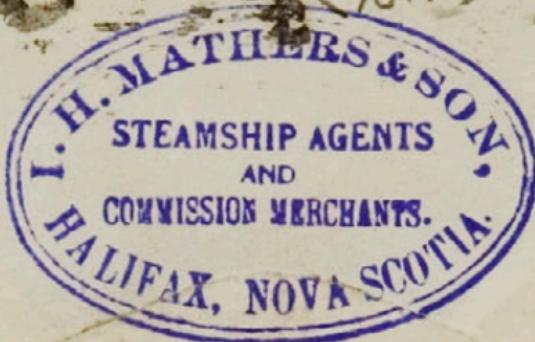
Via J.S. Island
or Gullfoss

Halifax

Einkasgalasati Þórnar Benediktssonar © Bogasgalasati Reykjarkur

EXAMINED BY
CENSOR

C. 216

Nov 21 st 1917

Alþangasmáður Þmidileft Svartar von

Kari Úrinus Þorður parkrun fyrir þitt vel komma og
ágata brief sem Sigríð Stephansen afhente mer fyrir mið
mjög sentum þann vinum spremptad hevði vottum
verkum hvedur til þa heldur uppmunnum málstaf
hinni. Eg lefi spred hafi Morgan Bladet vísir
og þessi blit of timanum NðóRandi Morgun bladinn
fyrir það aðrægt mal. Eg lefi Salfssjörstaka
skrifstofu síðan fyrstu September komur hef 25 August
flakrad bruka þalt i office (Raeg & Co) Stanley
Gleesonar apa í þessu tímum. Eg kom ekki skrif
Hövminni 1 þaðskund sem eg annars lefi, gjörd ef.
Eg hefti ófærið um mikil. Eg lefi allt að líf i
þvíssu um hóast ár þessu mundi unda. og hifur það
áfis dæfaði að kref að þau koondur manns eru
ákara klæðsins as eg spenktum eðrslumalga
Sambundi und Raeg & Co ekki yllet ekki heldur
hett að eg hafði hylpsed þá minn of at fá lefi
óðru fimmur. Eg lefi sem fyrir alla og getur
fæd Guðrún og Guðrún og kaabeli ef heim allur hevur
vildi um það og fyrir aldr. Sunnðunn. Ein það að eg
fot til Winnipeg skyldi eg áður i buef til
þin jaya fad sem eg hefi komið til leid er er fethad
Undan þau fyrir Island. as fá vorur þegar aðrar fíðar
safa ekki fengið meitt spissum Villeneors. Island.

Gullfoss by Þegarfoss. Eru ig skissfyrir Stórand oil
Co. Með stímaðlinum fara hedan nema allt klæðum þessa
dagana og eru leifi fyrir tilburb. Heið vorur einn spissum
geta tekið. Eru ig leifi eg fregið allt spissum Lettum
Gull. Import Skeipat Busku Hönnumi og Canada

over þáttum skelningar og þær drægi
Komm Þjóðfjörðar vestar frá Íslandi. Líka. Þeim
Eitthver er ekki alorð heimt með þeim þau
Skjónum ad heðja inn fad og far hinn pad Tefer-
laust. Eg lífið tilönt gertist brenda ut vildi tel
Íslands. i felsis málum leið vestra og gefagheldanis
Sagt því að spáir af þóin Mumum Þomass i Skáld-
Nefnd Britlands- og Bandaríppuna Álf Valle McCormell
og Mr. Taylos. eru betri orðirur Kennings ar minnir
og eru þær Anna ahrefa meista manna Þessi Bandaríkjun
Læfa. Trúin eðar manni Wilsons forseta. Eining lífe og
ordst telvert God-Kunningar Sir Edward Morris
Prime Minister Newfoundlands og Lord Eastace
Percy. kum farsa hleða i British Embassy
og Margr. Amars pluri áhrift Manna. Eg skrifði
langt hef tel þessara vina Minna sem alljótt
églfsaði Íslands. gjörd að einn góðan komi af því.
Men sýker leitt ad landnadi skilda vede af Kirkiminn
hei þó. Eg var sannarlega að göra mati hefta. og lefft
svo ígatt tekifari að nata. Áhrif Vestur Íslendinga a
svo svo framur skarleiga Læfaninst Canada
og Biiski oldmenni i þessa stræti. Þanger agatir
Hugur Íslendingar ac Læfa fallið með heidi í vigtínum
og Sowgat seg brata það að ófara eiginum domum veri
þingim i hérinn ad Íslendingar henna veri
Aður bandi hlutlaussar fjóðrar og persorgna
gata. EKKI. Hér krit ekki þátt i stríðinum um
þær gjöfnin. Eining lífar vrlunar Þaumningarinn
Vestur Íslendingar. Þomasson gjordi haf bágot
áhrif McCleod Marie um fós sunnar Kauki. heldið.
Lætan leidnum. Eg lærði milli hreppa fólkum og lífi

gjóðan þarma heina. Þer fírst 75 sem eftir að glemer
Sem 75 með flekkarig nái í Tímarum og þessum tilgreinum
skodnumna að Snæki er ófremur og vinnur að Eindfækk.
Marki því mat hælt er að hækfa em að fá kljós.
Íslands. bætt i lítum þessa síðus spær myög god af.
Vlerað varit lísu þat orðar að óræs gjörð af Engla
og Mið-tíma af dvi 75 umnum lísu heldumur Mál.
Atafeyri. Þen har er mið. Eg hef myög líkis
hækfere hafba að kominist. hóum um þá lísu.
Lefur vint holout 75. og lefi eg hurbæ skorþórum
að lísu, sje hóum hér til að sedan þeir getur hanskil
bent því að mið að eg ófari að hækka ráðið til 75
Sjálfss gagnverf. Einu meðalri orðing er Mædarímu
myjardinoig alygr - i Þjóðvinnu. Nema dag og degi einu
jója. Eg skrifadi hæð lísu jóni Magnússon syni

Sultumatunum sagði hóum Margrænu meðal annars
að það persi hér ekki nema lísu mani. Þær hefti
Lokkord t. vori mið. Það meðan heftdu hafbi manna
Nýnd mið vori að með Fredþófur Nálssen ferkadst
þjóðin hý Íslandi. Einu ef Salas t. þarf og vell endurliku
Borga Kastnæði tórimur eða þremur 75 umnum
þá vari ERKÍ ÞYRIN MEÐ. Það segja kei Stjórnvinnus
ryði því sjálf. Einu ef Þóðvari þá vari að viltger
að lísu 75 með góðum 75 umnum eða 75 manni her.

Einu sagði þrem lísu eyði að óræs skindamerr. Kunnar
goda busku vísra ^{og þeim} að mæta áhrifa millum 75 umnum
persli að vora að horðum 75 Banda Morum i Skíðum
og fyrst sedastig allar heft gotar Islandingar
Ef ferkad ekki fengist að vori annan loðs lísu
Þen eg vildi helst redi með öðrum. Þen eg vori sér formadar
uppli þá vari þrem bestað bedja um 75 með sín
upsogn. Eg undi afskrifaf hefim hit hækfura
Sigurðar Jónassonar og það hefur að sín. Það
hækfara Sigurði. Eggerit. Sovi og held ferkad
eftir að óræs heft persi að ferkad mal að klárist

Spættad Sínum

Eg hef ekki hert um flag minnes óona at
Eitthverð hafte orðið ágengt. Ef soð vare þatti
Mér væntum að fyrirkatpað.

Eg óf til hennar tann tímu um Jólmá og endslæf-
deleitd Minnum sköt fyrir þar. Eg er að lekka orð
þejar í dastarf. Málháttur fyrir fyrarinn Minna
Ekki hildumis væri hln nema að hafa hatt
stafason fyrir sendi herra kerostuðu þar þar.
Ingi Manni. eg vann Euskur og America hugskilar
hetti. og eru af dora vanilega Business

Þa ferð braðmuna að halda að eg vilt að fara
stjórnun blautan ferma límin. Eg vildi eggjast
þat. Eg skilde vnaða lafa sem sér óðruvisi
Empati var með tel felleda að vilji ræma þat
Eina Emusay þu vissir tok. Eg pettað staf hild
þess að vildi laundmuna að gagni og geta gafat
hest af eg. Mað rada munum stofnun sjálfsar
og samb. vell. Þoo vilt tel að eg getið komist
af þau fissa sterfs og vökki starfa undir
Kringmustersum. Sen með aldeiles ekki falla.
Eg vilt hildumis ekki fyrsta að haf. hugan og spesa
þrætu mér. Etid heldur ekki hea abyrt óðinare
stofnum. fada að sja Skýrsluna vnaði til

Stjórnarmar og Brefid til Radheila.

Eg hef innalega að hielsa konu þinn og Þóðrinn
og óona fegur þeð farud að regi vrt farið Roamdir
i Galfslaðsmálum að spí spjalt i því
fermum emi. Það eru ekki kominn

Soo oska eg þer og þónum gleðilegri
Jóla og oska að finna linn færir
Med fyrsta hækðari
R. Skáldu pettað um Ómu Eulegar.
Private
þordur. Biðdir kínunum sunnings
þykir honum allt sinn hán burið. Þann leggurðsinn